

6. Nov. 1847

FACTS

Date:

6. Nov. 1847

Page number:

Dagbog D, side 40

TRANSCRIPTION

Løverdag 6 November 47. Aften

Jeg har meldt mig til Altergang imorgen. Saa lad mig da i Alvor samle mine Tanker og fæste Blikket i sand Fortrydelse paa det Onde, jeg begik, ikke af Frygt for Straffen – ikke i Haab om Lønnen, jeg kunde faae, om jeg fik Evne til at bekæmpe det herefter. Lad mig, som Kierkegaard saa deiligt siger: lad mig, o Herre! ville Eet i Sandhed, det Gode! og derved stræbe efter Hjertets Reenhed!¹ Og naar jeg da imorgen forlader Kirken, lad det da være med den Tanke: jeg har min Opgave: at ville Eet i Sandhed! lad hvert mit Ord, mit hele Væsen være som dens, der veed det uden Bitterhed, at han staaer ene, skal udvikle, hvad der lever i ham, skal kunne leve med Glæde, selvom de Kjæreste berøvedes ham, – thi han har Opgaven i sit eget Indre: at ville det Gode i Sandhed! Lad mig gaa styrket fra Dit Bord, o Herre! styrket til den gode Strid, styrket til min jordiske Gjerning. Lad mig, tilfreds med min Lod, forvente, at Du ved Din Naade, vil lade mig voxe i Troen, i Villien til at gjøre det Gode – lad ingen ydre Tilfældighed vedstaa eller forstyrre mig, saa jeg taber Fatningen, lad mig gaa rolig og mild i enhver Strid mod Verden, og, mod de værste: i mit eget Indre. Ja, Herre! skjænk mig Din Naade og Lykke og Velsignelse til denne hellige Handling!

¹ Fra Søren Kierkegaards Opbyggelige Taler i forskjellig Aand, 1847.

2 November 1847.

Minne! see jeg vil rente ned Taaens Lampe, indtil du faldt og der Vindens
i Jordeluet, og sendes Bønden i min længselfulde Taar. — — senere —
Når du førstes Meder mig beder, med beder at træde og indtale min Stilling,
nær him i Bøvest i dag siger: — Derfor, min egen Jekaw! hos mig kom, dit
Lus Blomst indspringer nat, den selvbarer sig i et seligt. Nu, men
er den ikke kommet for dig, mens du selv var: Knop, see men du nu
veste indtil du selv er indfaldet nat, og du gjenophaves og gjenfades bade
for Himsten og den "Eriheds-Blomst", du see skjønt og sjældent plejes:
din Alder. — Sandelig! en magt Od udenfor kunde komme mig tilguds,
i en forknigt Periode, da her ael dette underlige Od Rigtig og Trøst:
sig, see jeg snar har Lere Taalmodighed og Opstalsen og fortætte hampligt,
selv den, hvor jeg træde, mine vidste Kredter snart vare indtræde. Nu
kan jeg selig see hende, seligt arbeide, seligt gaa til Morile, hin jeg feler
mig stoptet og modset ved de fæe Od. Kælgende Meder! Tak for din Kjer
Lighed! Jid i Minnet! Takket være Din, fordi him forstod mig! —

Lørdag 6 November 47. Aften

Jeg har medt mig til Altingen i morgen. See lad mig da i Alor samle
mine Tanker og første Bløkket i sand Fortrydelse fra det Onde, jeg begyde, ikke at
Trøst for Støffet — ikke i Mæd om Lønnen, og kunde fæe, om jeg fæe Ende til et
bekempe det kærter. Lad mig, som Kælgende see seligt vige: lad mig, i Minne!
vill det i Sandhed, dit Jæde! og send stræbe efter Kjerets Rænk! Og nær jeg
i morgen fæe Lere kjeret, lad det da være med den Tanke: jeg har min Oppgave:
at vil det i Sandhed! lad hvert mit Od, mit hel Væse være som den, der
ved det uden Bittet, at han stæde ene, skal indvile, hvad det lever i ham,
skal kunne leve med Gode, selv om de Kjeret hævdes ham, thi han har Oppgave
i sit eget Lere: at vil det Jæde i Sandhed! Lad mig gaa stoptet fra det Od,
i Minne! stoptet til den gode Stid, stoptet til min jerdike Gjening. Lad mig,
Kjeret med min Læd, forvæte, at du ved din Mæd, vil lade mig vige i Træe,
i Villen til at gje det Jæde — lad mig sepe Talsmodighed vedtæe eller fortæe
mig, saa jeg taler Talmig, lad mig gaa selig og smilt i enhver Stid med
Nedre, og med de første i mit eget Læde. Ja, Minne! skjænk mig din Mæd og
Løkke og Velguden til denne hellige Blandning!